

Jo Nesbø

MACBETH

Un thriller inquietant
basat en el clàssic
de Shakespeare

Proa

JO NESBØ

MACBETH

Traducció de Meritxell Salvany
i Núria Parés

Proa

Proa
A Tot Vent

Primera edició: abril del 2018

Títol original: *Macbeth*

© Jo Nesbø, 2018

Publicat d'acord amb Salomonsson Agency.

© de la traducció: Meritxell Salvany i Núria Parés, 2018

Drets exclusius en llengua catalana:

Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

ISBN: 978-84-7588-704-3

Dipòsit Legal: B-5,528-2018

Composició: Vilanrosa

Impressió: Romanyà Valls

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

ÍNDEX

PRIMERA PART	9
SEGONA PART	179
TERCERA PART	377

La gota de pluja travessava, brillant, la foscor cap a les llums que parpellejaven al port. Un vent que bufava a ràfegues des del nord-oest se la va emportar sobre el llit sec del riu que dividia la ciutat al llarg i les vies del tren en desús que la dividien en diagonal. Els quatre quadrants de la ciutat estaven numerats en el sentit de les agulles del rellotge; tret d'això, no tenien nom. Cap que els habitants recordessin, en tot cas. I si trobaves aquells mateixos habitants molt lluny de casa seva i els preguntaves d'on venien, era molt probable que afirmessin no recordar el nom de la ciutat.

La gota de pluja va passar del brillant al gris en penetrar en la capa de sutge i contaminació que penjava sobre la ciutat com una boira permanent, malgrat que els últims anys les fàbriques havien anat tancant l'una rere l'altra i que els aturats ja no tenien diners per encendre les estufes, i a desgrat del vent capriciós però tempestuós i de la pluja incessant que alguns deien que no havia començat a caure fins un quart de segle enrere, quan el llançament de dues bombes atòmiques havia posat fi a la Segona Guerra Mundial. Dit d'altra manera, més o menys a l'època que havien nomenat Kenneth director general de la policia.

Des del seu despatx a l'últim pis del quarter general, el director Kenneth havia portat vint-i-cinc anys, amb mà de ferro, un mal govern de la ciutat, fos qui fos i fes el que fes l'alcalde, i sense preocupar-se de què diguessin o deixessin de dir les forces vives de Capitol, i la segona ciutat del país, també la més indus-

trialitzada, s'enfonsava en un mar de corrupció, fallides, crim i desordre. Ara feia sis mesos, Kenneth havia caigut de la cadira a la casa d'estiueig. Tres setmanes més tard, era mort. La ciutat li havia pagat el funeral, en una decisió que havia pres el consell municipal força temps enrere i que Kenneth mateix havia orquestrat. Després del funeral, digne d'un dictador, el consell, amb l'alcalde al capdavant, havia nomenat Duncan, home de front ample, fill de bisbe i responsable de l'Àrea del Crim Organitzat a Capitol, com a nou director. Llavors, una espurna d'esperança s'havia encès entre els habitants de la ciutat. El nomenament havia estat una sorpresa, perquè Duncan no provenia de la vella escola d'agents de policia pragmàtics, sinó d'una nova generació de gestors policials ben formats, partidaris de les reformes, la transparència, la modernització i la lluita contra la corrupció, al contrari que la majoria dels càrrecs electes de la ciutat, gent que s'havia fet rica molt de pressa.

A més, Duncan havia substituït la vella guàrdia a la cúpula del comandament policial per agents de confiança, homes joves, idealistes irreprotxables que desitjaven de debò que la ciutat es convertís en un lloc millor del que era ara, i allò havia alimentat encara més les esperances de la població de tenir un director general de la policia decent, honrat i amb visió de futur.

El vent va portar la gota de pluja cap al Districte 4 Oest i al punt més elevat de la ciutat, l'edifici de la ràdio. Allà, a l'estudi, a dalt de tot, la veu solitària i plena d'indignació moral de Walt Kite expressava, amb la seva dicció plena d'eres vibrants, l'esperança que finalment hagués arribat un salvador. Quan Kenneth vivia, Kite havia estat l'única persona prou valenta per criticar el director general de la policia i acusar-lo d'alguns dels crims que havia comès. Aquell vespre, Kite informava que el consell municipal faria tot el que pogués per retirar els poders que Kenneth havia imposat a fi d'aconseguir que el director general de la policia exercís d'autoritat real a la ciutat. Paradoxalment, això sig-

nificava que el seu successor, Duncan, un veritable demòcrata, hauria de treballar amb duresa per assolir les reformes que, amb tota justícia, desitjava. Kite va afegir que davant de les eleccions imminents a l'alcaldia, la situació era la següent: «Tourtell, l'alcaldede actual i, per tant, el més gras de tot el país, contra ningú. Absolutament ningú. Perquè, qui pot competir contra la tortuga, Tourtell, amb la seva closca de bonhomia popular i moral irreprotxable que fa que qualsevol crítica hi surti rebotada?».

Al Districte 4 Est, la gota de pluja va passar per l'Obelisk, un hotel i casino de vint plantes, tot de vidre, que s'alçava com un dit índex il·luminat per sobre del conjunt de blocs decadents de quatre plantes, d'un negre marronós, que constituïen la resta de la ciutat. Moltes persones consideraven una contradicció que, a mesura que disminuïa la indústria i augmentava l'atur, s'hagués estès el costum de la gent d'anar a jugar-se els diners que no tenien als dos casinos de la ciutat.

«La ciutat que ha deixat de donar i ha començat a prendre», deïa Kite per les ones de ràdio amb la seva veu ben modulada. «Primer vam abandonar la indústria, després les vies del tren perquè no se'n pogués anar ningú. Llavors vam començar a vendre drogues als ciutadans, que compren allà on abans adquirien bitllets de tren, i així els podem robar segons ens convingui. No hauria dit mai que un dia trobaria a faltar els grans acaparadors de beneficis de la indústria, però almenys ells comerciaven amb mercaderies respectables, i no com els altres tres negocis amb què la gent encara es pot fer rica: els casinos, les drogues i la política».

Al Districte 3, el vent carregat de pluja escombrava el quarter general de la policia, el Casino Inverness i els carrers. La majoria de la gent s'havia ficat dins dels edificis, tot i que n'hi havia que encara s'afanyaven a buscar un lloc on arrecerar-se o fugir de l'aigua. Més enllà hi havia l'estació, d'on els trens ja no sortien ni hi arribaven, i en canvi estava poblada de fantasmes i

gent de pas. Els fantasmes dels que havien construït aquella ciutat a còpia de confiança en ells mateixos, d'ètica en el treball, de fe en Déu i de tecnologia, i els fantasmes dels seus successors. I la gent de pas que acudia al mercat de la droga, obert de dia i de nit, a buscar destil·lat; un bitllet per al cel i un infern segur. Al Districte 2, el vent xiulava entre les xemeneies de les dues fàbriques més grans de la ciutat, tancades de feia poc: la Graven i l'Estex. Totes dues produïen un aliatge de metalls, però ningú no sabia del cert en què consistia, ni tan sols els que treballaven als forns, només que els coreans havien començat a fabricar-ne un d'igual però més barat. Potser era el clima de la ciutat el que feia visible el deteriorament, o potser era la imaginació; potser només era la certesa de la fallida i la ruïna el que feia que aquelles fàbriques mortes es mantinguessin allà com el que Kite anomenava «catedrals saquejades del capitalisme en una ciutat abandonada i sense fe».

La pluja va viatjar cap al sud-est per carrers plens de fanals amb els vidres trencats on els predadors a la caça s'arrambaven a les parets per protegir-se de la precipitació que queia incessant des del cel mentre les preses s'afanyaven a arribar a la llum, on tot era més segur. En una entrevista recent, Kite havia preguntat al director general de la policia Duncan per què el risc de ser víctima d'un robatori era sis vegades més elevat aquí que a Capitòl. Duncan havia respost que estava encantat que, per fi, li fessin una pregunta fàcil de respondre: la raó era que la taxa d'atur era sis vegades més elevada i el nombre de consumidors de droga es multiplicava per deu.

Als molls hi havia contenidors coberts de grafit i vaixells de càrrega en decadència amb capitans que s'havien trobat amb representants corruptes del port en indrets solitaris i els havien donat sobres amb diner negre perquè els concedissin més ràpidament permisos d'entrada i amarradors, unes quantitats que les navilieres després registrarien a l'apartat de despeses diverses

mentre es prometien no tornar a acceptar mai més cap càrrega amb destinació a aquella ciutat.

Una d'aquelles naus era el *Leningrad*, un vaixell soviètic que de tant de rovell que desprenia el buc semblava que es dessagnés al port.

La gota de pluja va caure dins d'un con de llum que dibuixava un fanal al terrat d'un edifici de fusta de dues plantes on hi havia un magatzem, unes oficines i un club de boxa tancat, va continuar avall entre la paret i un buc de vaixell rovellat, i va aterrar a una banya de toro. Llavors va tirar banya avall fins al casc de motocicleta on la banya estava enganxada, va lliscar pel casc cap a l'esquena d'una jaqueta de pell on deia NORSE RIDERS amb lletres gòtiques brodades i tot seguit cap al seient d'una moto Indian Chief vermella fins a l'eix de la roda del darrere, que girava lentament, i d'allà va sortir escopida i va deixar de ser una gota per passar a integrar-se en l'aigua contaminada de la ciutat, de tot.

Rere la moto vermella en venien onze més. Van passar per sota d'un dels fanals de la paret d'un edifici del port, de dos pisos, que estava a les fosques.

La llum del fanal entrava per la finestra d'un despatx d'una naviliera del primer pis i anava a parar a una mà que reposava a sobre d'un cartell. ES BUSCA PERSONAL DE CUINA PER AL MS GLAMIS. Els dits eren llargs i prims, com de pianista, amb les ungles molt ben arreglades. Tot i que la cara estava en penombra, i per això no se li veien els ulls d'un blau intens, la barbata prominent, els llavis fins ni el nas en forma de bec agressiu, la cicatriu que la creuava en diagonal des de la mandíbula fins al front brillava com un estel fugaç.

—Són aquí—va dir l'inspector Duff, amb l'esperança que els homes de la Unitat de Narcòtics no li sentissin el tremolor involuntari a la veu.

Havia donat per descomptat que els Norse Riders enviarien tres o quatre homes a buscar la droga, cinc a tot estirar, però ara comptava dotze motos que sorgien de la foscor en lenta desfilarada. Les dues últimes portaven algú de paquet. En total eren catorze homes contra els seus nou, i tot feia pensar que els Norse Riders anaven armats. Fortament armats. De tota manera, el que li provocava el tremolor a la veu no era adonar-se que els superaven en nombre, sinó haver assolit el seu desig més gran: veure que era aquell home, i no un altre, qui comandava el comboi; per fi el tenia a tret.

Feia mesos que no apareixia, però només hi havia un home que tingués aquell casc i la Indian Chief vermella. Deien que la moto era una de les cinquanta que el Departament de Policia de Nova York havia fet fabricar en secret el 1955. L'acer de la funda d'arma blanca que portava penjada a un costat brillava.

Sweno.

Hi havia qui deia que era mort, d'altres que havia fugit del país, o que havia canviat d'identitat, que s'havia tallat les trenes rosses i que ara es dedicava a jeure en una terrassa a l'Argentina per gaudir de l'edat avançada tot fumant cigarrets prims i llargaruts.

En canvi, era aquí. El líder de la banda i assassí de policies que, juntament amb el seu sergent, havia format els Norse Riders poc després d'acabada la Segona Guerra Mundial. Havien reclutat joves desarrelats, la majoria originaris de cases ruïnoses de treballadors al costat del riu empastifat d'aigües residuals, i els havien entrenat, els havien convertit en homes disciplinats i els havien rentat el cervell fins a fer-ne un exèrcit de soldats intrèpids que Sweno podia utilitzar per als seus propòsits: aconseguir més control sobre la ciutat, fer que el mercat creixent de la droga esdevingués un monopoli. Per un temps, havia semblat que Sweno se'n sortiria. Per descomptat, Kenneth i el quarter general de la policia no l'havien aturat; més aviat al contrari,

Sweno havia aconseguit tot l'ajut que necessitava. Era una competició. La droga casolana d'Hècate, el destil·lat, era molt més bona i més barata, i sempre se'n trobava al mercat, però si la informació anònima que havia rebut Duff era correcta, aquella partida era prou gran per solucionar els problemes de subministrament dels Norse Riders una bona temporada. Duff havia tingut l'esperança, tot i que no s'ho creia del tot, que el que havia llegit a les breus línies mecanografiades que li havien arribat fos cert. Era un cop de sort massa gran. La mena de cop de sort que, si el gestionava correctament, el faria enfilar-se des de cap de la Unitat de Narcòtics fins a més amunt de l'escalafó. Duncan encara no havia omplert tots els càrrecs importants del quarter general amb gent seva. Hi havia, per exemple, la Unitat de Bandes, on l'inspector Cawdor, un home deshonest de la corda de Kenneth, havia aconseguit mantenir-se a la cadira perquè no li havien trobat proves concretes de corrupció, però potser només era qüestió de temps. I Duff era un dels homes de Duncan. Quan van començar a sentir-se veus que potser nomenarien Duncan director general de la policia, Duff li havia trucat a Capítol i li havia dit amb tota claredat, si bé d'una manera una mica pomposa, que si el consell no el nomenava i en canvi triava un dels esbirros de Kenneth, ell dimitiria. Probablement, Duncan havia sospitat que hi havia motius personals rere aquella declaració de lleialtat incondicional, però, i què? El desig de Duff de donar suport al pla de Duncan de crear una policia honrada que estigués abans que res al servei del poble era ben genuí, i tant que sí. Ara bé, també volia un despatx al quarter general, tan a prop del cim com fos possible. Qui no el voldria? I a més, volia tallar el cap a l'home que hi havia allà fora.

Sweno.

Era el mitjà i alhora l'objectiu.

Duff va mirar el rellotge. L'hora coincidia exactament amb la de la carta. Es va posar les puntes dels dits a la part de dins del

canell per notar-se el pols. Ara ja no tenia només una esperança, sinó que aviat es convertiria en una creença.

—Són molts, Duff? —va xiuxiuejar una veu.

—Més dels que calen per a un gran honor, Seyton. I un d'ells és tan gros que quan caigui, se'n sentirà a parlar a tot el país.

Duff va fregar el baf de la finestra. A la petita sala hi havia deu policies que suaven de nervis. Eren homes a qui normalment no assignaven aquella mena de missions. Com a cap de la Unitat de Narcòtics, havia estat Duff qui havia pres la decisió, tot sol, de no ensenyar la carta a altres agents; només utilitzava homes de la seva unitat per a aquella operació. Hi havia massa tradició de corrupció i de filtracions i no havia volgut córrer riscos. Almenys era el que diria a Duncan si li preguntava res. De tota manera, si aconseguia confiscar la droga i detenir tretze Norse Riders en plena feina, no li posarien gaires pegues.

Tretze, sí. No pas catorze. Si se'n presentava l'oportunitat, n'hi hauria un que cauria al camp de batalla.

Duff va estrènyer les dents.

—Vostè ha dit que només serien quatre o cinc —va dir Seyton, que se li havia acostat per mirar per la finestra.

—T'amoïna, Seyton?

—No, però a vostè sí que l'hauria d'amoïnar, Duff. Té nou homes aquí dins i jo soc l'únic amb experiència en missions com aquesta.

Ho havia dit sense alçar la veu. Era un home prim, tot fibra, i calb. Duff no estava segur de quant de temps feia que Seyton treballava a la policia, només que en formava part quan Kenneth era el director. Havia intentat treure-se'l de sobre, no pas perquè hi tingués res de concret en contra; només que alguna cosa en ell, una cosa que Duff no sabia precisar, li despertava una forta antipatia.

—Per què no ha fet venir el Grup Especial d'Intervenció, Duff?

—Com menys gent hi estigui involucrada, millor.

—Així podrà compartir els honors amb menys gent, oi? Perquè si no vaig errat del tot, aquest és o el fantasma de Sweno o Sweno en persona.

Seyton va fer un gest amb el cap en direcció a l'Indian Chief, que s'havia aturat davant la passarel·la del *Leningrad*.

—Han dit Sweno? —va fer una veu nerviosa des de la foscor, al darrere d'ells.

—Sí, i almenys hi ha dotze homes —va dir Seyton en veu alta sense deixar de mirar Duff—. Pel cap baix.

—Merda —va remugar una segona veu.

—No hauríem de trucar a Macbeth? —va preguntar un tercer.

—Que ho sent? —va dir Seyton—. Fins i tot els seus homes volen que se n'encarreguin els del GEI.

—Calleu! —va dir Duff entre dents; tot seguit es va girar i va assenyalar amb el dit el cartell de la paret—. Aquí diu que el *Glamis* salpa en direcció a Capítol divendres a les sis del matí i que necessiten gent per a la cuina. Heu dit que volíeu intervenir en aquesta missió, però si voleu, teniu la meva benedicció per demanar feina al *Glamis*. Segur que paguen més i s'hi menja millor. Qui ho vulgui, que aixequi la mà.

Duff va observar les figures immòbils en la foscor. Els rostres no es veien. Va intentar interpretar el silenci. Ja es penedia d'haver-los llançat el repte. I si algú ara aixecava la mà de debò? En general evitava ficar-se en situacions que el fessin dependre d'altres persones, però ara necessitava tots i cadascun dels homes que tenia al davant. La seva dona deia que s'estimava més treballar sol perquè no li agradava la gent. Potser tenia una mica de raó, però era ben possible que fos a l'inrevés. Ell no queia bé a la gent. No volia dir que tingués a tothom en contra, tot i que n'hi havia que sí que ho estaven; algun tret de la seva personalitat provocava que els altres se n'allunyessin. No sabia ben bé quin tret, però. Sabia que la seva aparença i la confiança en ell mateix

atreien una certa mena de dones, i a més era ben educat, culte i més intel·ligent que la majoria de persones que coneixia.

—Ningú? De debò? Molt bé, doncs farem el que hem planejat, però amb alguns ajustos menors. Quan sortim, Seyton anirà a la dreta amb els seus tres homes i cobrirà la segona meitat dels Norse Riders. Jo aniré a l'esquerra amb els meus tres, mentre tu, Sivart, vas ràpid cap a l'esquerra, apartat de la llum, i corres en semicercle dins la foscor fins que siguis al darrere dels Norse Riders. Situa't a la passarel·la perquè ningú es pugui escapar en direcció al vaixell. Tothom ho ha entès?

Seyton es va escurar el coll.

—Sivart és el més jove i...

—...el més ràpid —el va interrompre Duff—. No he demanat objeccions, he preguntat si tothom havia entès les ordres. —Va escutar les cares pàl·lides que tenia al davant.— Consideraré això com un sí —va dir, i tot seguit va tornar a mirar per la finestra.

Un home petit i garrell amb un barret de capità i que caminava com un ànec havia baixat sota la pluja per la passarel·la i ara s'aturava davant de l'home de la moto vermella. El motorista no s'havia tret el casc, només n'havia aixecat la visera, i tampoc no havia apagat el motor. Seia amb les cames eixarrancades obscenament a banda i banda del seient i escoltava el capità. De sota del casc sobresortien dues trenes rosses que penjaven sobre el logo dels Norse Riders.

Duff va respirar fondo i va comprovar que duia la pistola.

El pitjor de tot era que Macbeth sí que li havia trucat. Li havia arribat el mateix avís mitjançant una trucada telefònica anònima i Macbeth li havia ofert el Grup Especial d'Intervenció. Duff, però, havia declinat la proposta dient que l'únic que havien de fer era aturar un camió, i havia demanat a Macbeth que no digués res de l'avis.

Obeint un senyal de l'home amb el casc de viking, un dels altres motoristes es va avançar i va obrir un maletí al davant

del capità del vaixell, i llavors Duff li va veure els galons de sergent al braç de la jaqueta de cuir. El capità va assentir amb el cap, va alçar la mà i un segon més tard es va sentir un gran frec metàl·lic i a la grua que penjava sobre el moll es va encendre un llum.

—Aviat començarem —va dir Duff, amb la veu més ferma ara—. Esperarem que la droga i els diners hagin canviat de mans i llavors entrarem en acció.

Tot de caps van fer gestos afirmatius en la penombra. Havien escoltat el pla en tot detall, però s'havien imaginat no més de cinc individus. Potser algú havia avisat Sweno d'una possible intervenció de la policia i era per això que havia vingut amb tants efectius. No, però, perquè en aquest cas hauria cancel·lat l'operació.

—Sent l'olor? —li va dir Seyton en un xiuxiueig.

—Quina olor?

—La de la por que tenen.

Seyton havia tancat els ulls i els narius li tremolaven. Duff observava amb atenció la nit plujosa. Acceptaria ara l'oferta de Macbeth d'enviar el GEI? Es va passar els dits per la cicatriu en diagonal. No calia donar-hi més voltes; havia de fer-ho, sempre havia hagut de fer-ho. Sweno era allà, i Macbeth i els del GEI dormien cadascú a casa seva.

Macbeth, estirat de panxa enlaire, va badallar. Escoltava el repic de la pluja contra el terra. Estava encarcerat, de manera que es va tombar de costat.

Un home amb els cabells blancs va aixecar el tendal, va entrar ajupit, renegant en la foscor, i es va asseure.

—T'has mullat, Banquo? —va preguntar Macbeth, mentre repenjava els palmells de les mans a la tela asfàltica que tenia a sota.

—Per a un vell amb gota com jo és una murga haver de viure en aquesta ciutat on no para de ploure. Hauria de jubilar-me i anar-me'n al camp. Podria comprar una casa a Fife, seure al porxo quan surti el sol i escoltar el zumzeig de les abelles i el cant dels ocells.

—En comptes de ser dalt d'un contenidor del port en plena nit? Fas broma, oi?

Tots dos van riure.

Banquo va encendre una llanterna petita.

—Això és el que vull que vegis.

Macbeth va agafar la llanterna i va enfocar-la cap al dibuix que Banquo li passava.

—Aquí tens la metralladora. Una Gatling. Oi que és maca?

—No és l'aparença el que compta, Banquo.

—Doncs ensenya-la a Duncan. Explica-li que el GEI la necessita. Ara.

Macbeth va sospirar.

—No en vol.

—Digue-li que mentre Hècate i els Norse Riders vagin més ben armats que nosaltres, perdrem. Explica-li què es pot fer amb una Gatling. Què es pot fer amb dues!

—Duncan no estarà d'acord amb una escalada d'armament, Banquo. I crec que té raó. Hi ha hagut menys incidents amb trets des del dia que va assumir el càrrec.

—Aquesta ciutat continua perdent població per culpa del crim.

—Som al començament. Duncan té un pla i vol fer coses bones.

—Sí, sí, no ho discuteixo. És un bon home —va remugar Banquo—. Però és un ingenu. Amb aquesta arma, podríem fer net i...

Algú els va interrompre picant al tendal.

—Han començat a descarregar, senyor —van dir, amb un parlar una mica papissot.

Era un nou tirador d'elit del GEI, el jove Olafson. Juntament amb l'altre agent igual de jove, Angus, en total eren quatre, però Macbeth sabia que tots vint-i-cinc agents del GEI haurien acceptat sense dubtar ni un instant seure allà amb ells, morts de fred.

Macbeth va apagar la llanterna, la va passar a Banquo i es va ficar el dibuix a dins de la jaqueta de pell negra dels GEI. Tot seguit va obrir la lona i es va arrossegar de bocaterrosa fins a la vora del contenidor.

Banquo va fer el mateix.

Allà al davant, sota els focus, sobre la coberta del *Leningrad*, penjava un camió de color verd militar que semblava vingut de la prehistòria.

—És un ZIS-5 —va dir Banquo en un xiuxiueig.

—De la guerra?

—Sí. La S és de Stalin. Què veus?

—Els Norse Riders són més nombrosos del que Duff es pensava. Sweno està preocupat, no hi ha dubte.

—Potser sospita que la policia ha rebut la informació.

—Si fos el cas, no hauria vingut. És Hècate qui li fa por. Sap que Hècate té més ulls i més orelles que nosaltres.

—Què fem, doncs?

—Esperar i observar. Duff potser serà capaç de resoldre-ho tot sol. Si és així, no intervindrem.

—Vols dir que has fet venir aquests nois aquí en plena nit només per seure i observar?

Macbeth va deixar anar una rialla de satisfacció.

—S'han presentat voluntaris, i jo ja he dit que potser ens avorriríem.

Banquo va brandar el cap.

—Tens massa temps lliure, Macbeth. Hauries de formar una família.

Macbeth va alçar les mans. El somriure li va il·luminar la barba i el rostre ample i fosc.

—Els nois i tu sou la meva família, Banquo. Què més vull?
Angus i Olafson van deixar anar una rialleta al darrere.

—I quan es farà gran la criatura? —va remugar Banquo, desesperat, mentre eixugava l'aigua de les mires del seu rifle Remington 700.

Bonus tenia la ciutat als seus peus. El finestral de vidre cobria tot l'espai des del terra fins al sostre, i si no hagués estat pel núvol baix que la tapava en part, n'hauria tingut una vista completa. Va allargar la mà amb la copa de xampany i un dels dos nois amb unes botes Jodhpur i uns guants blancs es va afanyar a omplir-l'hi. Hauria de beure menys, n'era conscient. El xampany era car, però no era ell qui pagava. El metge li havia dit que un home de la seva edat hauria de començar a repensar l'estil de vida que duia. Li agradava tant, però, la seva manera de viure. Sí, era fàcil d'explicar. Li agradava. Aquella butaca flonja i profunda. I els jovenets. No volia dir que hi tingués accés, als nois. D'altra banda, tampoc no ho havia demanat.

L'havien anat a buscar a la recepció de l'Obelisk i l'havien portat a la suite de l'última planta, que donava al port i a l'estació central per un costat, i a la plaça dels Treballadors i el Casino Inverness per l'altre. L'homenàs de galtes suaus, somriure amistós, cabells foscos ondulats i ulls freds que es deia Hècate l'havia sortit a rebre. També li deien la Mà Invisible. Invisible perquè molt poques persones l'havien vist mai. La Mà perquè les seves activitats, és a dir el seu producte, havien afectat d'una manera o altra la majoria de la gent de la ciutat en els últims deu anys. Es tractava d'una droga sintètica que ell mateix fabricava i que anomenaven *destillat*. Segons els càlculs aproximats que havia fet Bonus, aquell producte havia convertit Hècate en un dels quatre homes més rics de la ciutat.

Hècate va deixar de mirar pel telescopi que hi havia a sobre d'un suport al costat de la finestra.

—Amb aquesta pluja no és fàcil veure res —va dir, mentre s'ajustava els tirants de les seves botes Jodhpur, i tot seguit va treure una pipa de la jaqueta de llana escocesa que tenia penjada al respall de la cadira.

Si hagués sabut que aquella gent apareixerien vestits com una partida de caça anglesa, hauria triat alguna cosa menys avorrida que el conjunt d'americana, corbata i pantalons que duia cada dia, va pensar Bonus.

—Però la grua està en marxa, i això vol dir que descarreguen. Li agrada el menjar que li donen, Bonus?

—És excel·lent, sí —va dir Bonus, i va fer un glop de xampany—. Però he de confessar que no estic gaire segur de què celebrem ni de per què tinc permís per ser aquí.

Hècate va riure, va alçar el bastó de caminar i el va fer servir per assenyalar el finestral.

—Celebrem aquesta vista, benvolgut llenguado. Com a peix que viu al fons del mar, vostè només ha vist el ventre del món.

Bonus va somriure. No li passaria mai pel cap posar objeccions a la manera com Hècate se li adreçava. El gran home tenia molt de poder per fer coses bones per a ell. I de no tan bones.

—El món és més bonic des d'aquí dalt —va continuar Hècate—. No és més real, però sí que és més bonic. I a més, també celebrem això, esclar —va afegir, mentre apuntava amb el bastó en direcció al port.

—I què és?

—La partida única més gran que s'ha introduït mai de contraban, benvolgut Bonus. Quatre tones i mitja d'amfetamina pura. Sweno hi ha invertit tot el que el club té i una mica més. El que veu allà baix és un home que ha ficat tots els ous en un únic cistell.

—I per què ho ha fet?

—Perquè està desesperat, esclar. S'adona que el producte dels Riders, que ve de Turquia, és mediocre, i que el meu destil·lat el supera. Ara bé, amb una quantitat tan gran de *speed* de bona qualitat dels soviètics, amb el descompte per haver-ne comprat tanta i la reducció dels costos de transport per una única tramesa, la relació qualitat-preu en farà un producte competitiu. —Hècate va repenjar el bastó a la moqueta gruixuda que cobria el terra de paret a paret i en va acariciar el pom daurat.— Si Sweno fa bé els càlculs i se'n surt, en tindrà prou per desequilibrar la balança de poder en aquesta ciutat. Per tant, brindem pel nostre digne competidor.

Hècate va alçar la copa i Bonus, obedient, va fer el mateix. Abans de posar-se-la als llavis, però, Hècate va arquejar les celles i la va contemplar, i llavors va assenyalar alguna cosa que hi havia i la va donar a un dels dos nois, que la va netejar immediatament amb el guant.

—Malauradament per a Sweno —va continuar Hècate—, no és fàcil aconseguir una comanda tan gran d'un proveïdor nou sense que algú que treballi en el mateix negoci en senti a parlar. I, per desgràcia, sembla que aquest «algú» pot haver passat informació de manera anònima, però fiable, a la policia sobre el lloc i l'hora.

—Com ara vostè?

Hècate va fer un somriure de satisfacció. Va agafar la copa i es va girar per tornar a mirar pel telescopi. Bonus li veia les nates voluminoses.

—Ara fan baixar el camió.

Bonus es va aixecar i es va acostar a la finestra.

—Digui'm, com és que no ha atacat Sweno vostè mateix en comptes de mirar-s'ho des de la distància? D'un sol cop s'hauria desempallegat del seu únic competidor i alhora hauria aconseguit quatre tones i mitja d'amfetamina d'alta qualitat. Per quants milions l'hauria venuda al carrer?

Hècate va beure un glop de xampany sense apartar la vista del telescopi.

—Krug —va dir—. Diuen que és el millor xampany. Per això és l'únic que bec. Qui sap, però? Si me n'haguessin donat un altre potser m'hi hauria aficionat i hauria acabat canviant de marca.

—No vol que el mercat tasti res que no sigui el seu destil·lat?

—La meva religió és el capitalisme, i el lliure mercat, la meva creença, però tothom té dret a seguir el que li dicta la seva naturalesa i lluitar per tenir un monopoli i dominar el món. I el deure de la societat és oposar-s'hi. Cadascú fa el paper que li toca, Bonus.

—Jo hi dic amén.

—Ssst! Ara paguen. —Hècate es va fregar les mans.— Comença l'espectacle...

Duff era al costat de la porta amb els dits al voltant de la maneta. S'escoltava la respiració i intentava establir contacte visual amb els seus homes. Estaven en filera a l'escala estreta just darrere d'ell, cadascun ocupat amb els seus pensaments. Treien el fiador de l'arma. Donaven un últim consell a l'home que tenien al costat. Resaven.

—El maletí ha canviat de mans —va cridar Seyton des del primer pis.

—Ara! —va cridar Duff mentre obria la porta d'una revolada i s'arrambava a la paret.

Els homes li van passar per davant cap a la foscor de fora. Duff els va seguir. Va notar la pluja al cap. Va veure unes figures que es bellugaven i un parell de motos sense ningú al damunt. Es va posar el megàfon a la boca.

—Policia! Tothom quiet i les mans enlaire! Repeteixo, policia. Tothom quiet i...

El primer tret va fer miques la porta que hi havia darrere seu, el segon li va travessar els pantalons. Llavors va sentir un so com quan els seus fills feien crispetes els diumenges a la nit. Armes automàtiques. Collons.

—Foc! —va cridar Duff mentre abaixava el megàfon.

Es va estirar a terra de bocaterrosa i va intentar aixecar l'arma i apuntar cap endavant, i llavors es va adonar que s'havia ficat en un bassal.

—No dispareu —va xiuxiuejar algú al seu costat.

Duff va alçar la vista. Era Seyton. Estava dret, immòbil, amb el rifle penjant a un costat. Sabotejava l'acció? Com era que...?

—Tenen Sivart —va dir Seyton en veu baixa.

Duff va parpellejar per treure's dels ulls l'aigua bruta i va continuar enfocant un Norse Rider a través de les mires. L'home, però, seia tan tranquil a la moto i els apuntava amb l'arma, però sense disparar. Què coi passava?

—Que ningú mogui un putó dit i tot anirà bé.

La veu, profunda, venia de fora del cercle de llum i no necessitava cap megàfon. Duff va veure primer l'Indian Chief sola; després, dues siluetes que es convertien en una, i tot seguit les banyes que s'alçaven del casc de la més alta de totes dues. Li treia un cap de diferència a la silueta més baixa, que tenia al davant, i tot feia pensar que n'hi acabaria traient dos. La fulla de l'espasa de Sweno brillava contra el coll del jove Sivart.

La veu greu de Sweno va ressonar per l'obertura de la visera:

—El que passarà ara és que agafarem la mercaderia i guillem. Tots tranquils i sense fer soroll. Dos dels meus homes es quedaran per assegurar-se que no feu cap bestiesa, com per exemple intentar seguir-nos. Queda clar?

Duff va encorbar l'esquena i es va disposar a aixecar-se.

—Jo de vostè em quedaria al bassal, Duff —va xiuxiuejar Seyton—. Ja l'ha cagat prou.

Duff va respirar fondo. Va deixar anar l'aire. Va tornar a inhalar. Merda, merda, merda.

—I ara què? —va dir Banquo, mentre mirava pels binocles els protagonistes al moll.

—Sembla que haurem de posar els joves a treballar, al final —va contestar Macbeth—. Encara no, però. Primer deixarem que Sweno i els seus homes abandonin l'escenari.

—Què? Els deixarem marxar amb el camió i tota la mercaderia?

—No he dit això, Banquo, però si ens posem a disparar ara, allà baix hi haurà una carnisseria. Angus?

—Senyor? —va fer de seguida un noi ros, d'ulls blaus i profunds, que portava els cabells més llargs del que cap responsable d'equip excepte Macbeth hauria tolerat.

Tenia totes les emocions dibuixades a la cara. Angus i Olafson estaven ben entrenats, ara només necessitaven una mica més d'experiència. Angus, sobretot, necessitava endurir-se. En l'entrevista de treball, havia explicat que havia deixat els estudis sacerdotals perquè s'havia adonat que Déu no existia; les persones només es podien salvar les unes a les altres, de manera que en comptes de fer-se capellà volia ser policia. Macbeth n'havia tingut prou amb allò; li agradava l'actitud intrèpida, el fet que aquell noi s'enfrontés a les conseqüències de les seves creences. Angus, però, també havia d'aprendre a controlar les emocions i adonar-se que al GEI es convertien en homes pràctics i d'acció, el braç llarg i aspre de la llei. Ja hi havia altra gent per ocupar-se de reflexionar.

—Ves a la part del darrere, agafa el cotxe i estigues preparat al costat de la porta.

—D'acord —va dir Angus, i tot seguit es va aixecar i se'n va anar.

—Olafson?

—Sí?

Macbeth li va llançar una llambregada. El dia que Olafson havia anat a demanar-li el trasllat al GEI, Macbeth havia tingut dubtes de si acceptar-lo, després de veure'l amb la barra inferior sempre caiguda, el parlar papissot, els ulls mig tancats i les notes que portava de l'acadèmia de policia. El jove, però, desitjava amb passió el trasllat i Macbeth havia decidit donar-li'n l'oportunitat, igual que ell mateix l'havia tinguda. Necessitava un tirador d'elit, i tot i que Olafson no tenia gens de talent en l'àmbit teòric, en canvi mostrava uns grans dots de tirador.

—A l'última prova de punteria vas batre el seu rècord de feia vint anys —va dir Macbeth, amb un gest del cap en direcció a Banquo—. L'enhorabona, és una proesa de nassos. Saps què significa, ara i aquí?

—Daixò... No, senyor.

—Perfecte, perquè no significa res. El que has de fer és observar i escoltar l'inspector Banquo, i aprendre'n. Avui no seràs tu qui salvarà la situació. Ja hi haurà temps per a això. Entesos?

La barra i el llavi inferiors treballaven, però era evident que no aconseguien produir cap so, de manera que Olafson es va limitar a assentir amb el cap.

Macbeth va posar la mà a l'espatlla del jove.

—Estàs una mica nerviós?

—Una mica, senyor.

—És normal. Procura relaxar-te. I una cosa més, Olafson.

—Sí?

—No la caguis.

—Què passa? —va preguntar Bonus.

—Ja sé què passarà —va dir Hècate, mentre redreçava l'esquena i allunyava dels molls el telescopi—. O sigui que no necessito això.

Es va asseure al costat de Bonus. Aquest s'havia fixat que ho feia sovint. S'asseia al costat dels altres en comptes de posar-s'hi al davant, com si no li agradés que la gent el mirés a la cara.

—Tenen Sweno i l'amfetamina?

—Al contrari. Sweno ha agafat un dels homes de Duff.

—Què? I no l'amoïna, això?

—No aposto mai a un sol cavall, Bonus. I m'amoïna més la situació general. Què pensa de Duncan, el nou director?

—Ha promès que vostè acabarà detingut.

—D'això tant se me'n dona, però ha retirat molts dels meus antics socis a la policia i això ja ha provocat problemes al mercat. Au, vinga, vostè té bona psicologia per conèixer la gent. L'ha vist i l'ha sentit parlar. És tan incorruptible com diuen?

Bonus va arronsar les espatlles.

—Tothom té un preu.

—Té raó, però el preu no sempre és en diners. No tothom és tan fàcil com vostè.

Bonus no va percebre el comentari com un insult i no en va fer cas.

—Per saber com subornar Duncan, cal esbrinar què vol.

—Duncan vol servir el ramat —va dir Hècate—. Guanyar-se l'estimació de la ciutat i que li erigeixin una estàtua sense haver-ho demanat ell mateix.

—Mala peça al teler. És més fàcil subornar uns cucs cobdiciosos com nosaltres que no pas pilars de la societat com Duncan.

—Pel que fa als suborns, vostè té raó —va dir Hècate—, però s'equivoca pel que fa als pilars de la societat i els cucs.

—Ah, sí?

—Els fonaments del capitalisme, benvolgut Bonus. L'interès individual per enriquir-se enriqueix el ramat. És un mecanisme senzill, i es produeix sense que ens hi fixem, sense que hi prestem atenció. Vostè i jo som pilars de la societat, i no pas els idealistes illusos com Duncan.

—Ho pensa de debò?

—Va ser el filòsof moral Adam Hand qui ho va dir.

—Fabricar i distribuir droga fa un servei a la societat?

—Tothom que subministra producte per cobrir una demanda ajuda a construir la societat. La gent com Duncan, que volen implantar regulacions i limitacions, són antinatural i a la llarga ens perjudiquen a tots. De manera que, com podem, pel bé de la ciutat, convertir-lo en inofensiu? Quin és el seu punt feble? Què podem utilitzar? Sexe, droga, secrets familiars?

—Gràcies per la confiança, Hècate, però la veritat és que no ho sé.

—Llàstima —va dir Hècate, i va donar uns copets suaus a la moqueta amb el bastó mentre observava com un dels nois treia el filferro al voltant del tap d'una nova ampolla de xampany—. Miri, he començat a sospitar que Duncan només té un punt feble.

—I quin és?

—La longitud de la seva vida.

Bonus es va bellugar inquiet a la cadira.

—Espero que no m'hagi convidat a venir per demanar-me que...

—En absolut, benvolgut llenguado. Podrà continuar ajagut tranquil·lament al fang.

Bonus va sospirar alleujat i va contemplar com el noi s'escarrassava a treure el tap.

—Ara bé —va dir Hècate—, vostè té les virtuts de la manca d'escrúpols, la deslleialtat i la capacitat d'influència que li atorga poder sobre certes persones, i jo vull tenir poder sobre aquestes persones. Espero comptar amb vostè quan necessiti ajut. Espero que pugui ser la meva mà invisible.

Es va sentir un espetec molt fort.

—Ja ho tenim! —va dir Bonus amb una riallada, i va donar un copet a l'esquena del noi mentre aquest intentava que

el xampany anés a parar a les copes en comptes de vessar-lo a terra.

Duff jeia immòbil a l'asfalt. Els seus homes eren al seu costat, igual d'immòbils, observant com els Norse Riders, a menys de deu metres de distància, es preparaven per marxar. Sivart i Sweno estaven drets en la foscor, fora del con de llum, però Duff podia veure el cos tremolós del jove i la fulla del sabre de Sweno contra el seu coll. Duff era conscient que a la pressió més lleu o al més petit moviment, la fulla travessaria la pell i l'artèria del jove, i aquest es des-sagnaria en pocs segons, i ell mateix notava el pànic davant les conseqüències, no tan sols les conseqüències de tenir les mans i el record tacats de sang d'un dels seus homes, sinó les de les seves pròpies maquinacions íntimes, que s'ensorraven miserablement just quan el director de la policia estava a punt de nomenar un responsable per a la Unitat de Crim Organitzat. Sweno va fer un gest a un dels Norse Riders, que va baixar de la moto, es va situar al costat de Sivart i li va apuntar la pistola al cap. Tot seguit, Sweno es va abaixar la visera del casc, va sortir a la llum i, després de parlar a l'home que duia els galons de sergent a la jaqueta de cuir, va pujar a la moto, va acostar dos dits al casc en un gest de salutació i va marxar del moll. Duff va haver de contenir-se per no engegar-li un tret. El sergent va donar unes quantes ordres i un segon més tard les motos van arrencar rugint. Només en van quedar dues sense pilot després que els altres seguissin Sweno i el sergent.

Duff es va dir a ell mateix que calia conservar la calma i pensar. Respirar i pensar. Al moll havien quedat quatre homes amb insígnies dels Norse Riders. Un d'ells era darrere de Sivart, dins la foscor. Un altre estava il·luminat i apuntava als policies un rifle d'assalt, un AK-47. Dos més, segurament els que anaven de paquet a la moto, van pujar al camió. Quan van girar la clau del contacte, Duff va sentir el gemec continuat del motor i per uns

instants va tenir l'esperança que el vell monstre metàl·lic no volgués engegar-se, però llavors va sentir que el rugit greu s'alçava i es convertia en una remor sorda. El camió es va posar en marxa. Duff va renegar.

—Els donarem deu minuts —va cridar l'home que duia l'AK-47—. Mentrestant penseu alguna cosa agradable.

Duff es va quedar mirant els llums del darrere del camió fins que van desaparèixer en la foscor. Alguna cosa agradable? Només quatre tones i mitja de droga que se li escapaven de les mans, juntament amb el que hauria estat la detenció múltiple més gran des del final de la guerra. No serviria de res haver tingut Sweno i els seus homes davant del nas si no podien afirmar en un tribunal que els havien vist les cares en comptes de només catorze cascos de merda. Alguna cosa agradable, deia aquell? Duff va tancar els ulls.

Sweno.

L'havia tingut a tocar. Merda, merda, merda.

Va parar l'orella. Volia sentir alguna cosa, el que fos, però només li arribava el xiuxiueig inútil de la pluja.

—Banquo té a la mira l'home que apunta al noi —va dir Macbeth—. Tens l'altre, Olafson?

—Sí, senyor.

—Heu de disparar tots dos alhora, entesos? Foc quan compti fins a tres. Banquo?

—Necessito més llum al blanc. O uns ulls més joves. Tal com està la cosa ara, podria tocar el noi.

—El meu blanc està molt il·luminat —va xiuxiuejar Olafson—. Podem intercanviar-los.

—Si fallem i el noi mor, m'estimaria més que fos Banquo qui fallés. Banquo, quina creus que és la velocitat màxima d'un camió de Stalin carregat fins dalt?

—Hm. Seixanta, potser.

—D'acord, però el temps s'escurça si volem assolir tots els objectius. Per tant, val més que improvisem una mica.

—Vols provar amb els punyals? —va preguntar Banquo a Macbeth.

—Des d'aquesta distància? Gràcies per la confiança. No, de seguida ho veuràs, avi. Observa.

Banquo va apartar la vista dels binoculars i va descobrir que Macbeth s'havia aixecat i havia agafat el pal on el fanal del sostre estava clavat. Les venes del poderós coll de Macbeth estaven inflades i les dents li brillaven en una ganyota o un somriure, Banquo no sabia quina de les dues coses era. El pal estava clavat ben fondo per aguantar els vents combatius del nord-oest que bufaven vuit dels dotze mesos de l'any, però Banquo havia vist abans Macbeth aixecant cotxes per treure'ls de la neu.

—Tres —va dir Macbeth amb un gemec.

Els primers cargols van saltar.

—Dos.

El pal va quedar alliberat i, amb la sacsejada, el cable es va separar de la paret de sota.

—Un.

Macbeth va apuntar el feix de llum a la passarel·la.

—Ara.

Van sonar com dos cops de fuet. Duff va obrir els ulls a temps de veure com l'home de l'arma automàtica queia endavant i colpejava el terra, primer el casc i després la resta. Ara, el lloc on era Sivart estava il·luminat, i Duff veia clarament tant l'agent com l'home que tenia al darrere, però el Norse Rider ja no li apuntava l'arma al cap, sinó que li repenjava la barbeta a l'espall, i Duff també li va veure un forat a la visera. L'home va lliscar avall per l'esquena de Sivart com una medusa fins que va quedar a terra de panxa enlaire.

—Aquí dalt, Duff.

Duff va tombar el cap i es va fer visera amb les mans. Es va sentir un esclat de rialles rere la llum encegadora i l'ombra d'un home gegantí va caure sobre el moll.

Amb la rialla, però, n'hi havia prou.

Era Macbeth. Esclar que l'era.